

РЕШЕНИЕ

№ 1167

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11335** по описа за **2012** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. И. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ от 10.09.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав по нахд № 23448/2011 г., с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба сериен номер К 0099021 от 05.10.2011г., с който на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 (триста) лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при липса на мотиви и неправилно приложение на материалния закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Касаторът поддържа, че районният съдия не е изложил мотиви относно поддържаните от него доводи за неприложимост на чл.189, ал.4 ЗДвП, липсата на задължителни реквизити на ЕФ и разликата в посочената скорост в ЕФ и снимковия материал, липса на справка от Български институт по метрология относно техническата изправност на използвания уред за измерване на скоростта, на спазване на изискванията на чл.165, ал.1 ЗДвП, неконстатиране на пропуски в материалния закон. Касаторът поддържа съображенията, изложени в жалбата до СРС, за

недоказаност на административно наказателното обвинение, тъй като от снимковия материал не била ясна посоката на движение, броя на пътните платна и в кое платно е бил автомобилът на наказаното лице. Касаторът посочва, че в конкретния случай не е била налице нито една от предпоставките по чл.189, ал.4 ЗДвП за ангажиране на отговорността му, тъй като скоростта му е засечена от мобилна камера на патрулен автомобил на СДВР, поради което контролните органи е следвало да спрат водача и да му съставят АУАН. Поддържа, че съставянето на електронен фиш без подпис на съставилото го лице било „правен абсурд”. Липса на задължителен реквизит била и липсата на дата на ЕФ. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено наложеното му административно наказание.

Ответникът по касационната жалба СДВР – ОПП не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното съдебно решение районният съдия е събрал като доказателства писмените доказателства от административно наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че обжалвания ЕФ съдържа всички законоустановени реквизити по чл.189, ал.4 ЗДвП и касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 2-и състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 05.10.2011 г., около 09:23 часа в [населено място], [улица]срещу бл.141 МПС марка «Хюндай Купе ФХ» с ДК [рег.номер на МПС] , е извършило нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП за скорост № 201110050151, установено и заснето с автоматизирано техническо средство № 0506, а именно при разрешена скорост от 50 км/ч е установена скорост на движение от 91 км/ч или превишение на разрешената скорост с 41 км/ч.

Видно от съдържащата се в административно наказателната преписка обратна разписка R PS 1303 002XJC електронният фиш сериен № К 0099021 е връчен лично на касатора на 14.10.2011г., след направена справка относно собствеността на МПС. Съгласно чл.189, ал.5 ЗДвП в 14-дневен срок от

получаването на ЕФ по чл.189, ал.4 ЗДвП собственикът на МПС заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Касаторът не е представил декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, че автомобилът е бил управляван от друго лице. Ето защо правилно ЕФ е издаден на собственика на автомобила.

Съгласно чл.189, ал.4 ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на МПС, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. При правилно приложение на закона районният съдия е приел, че обжалваният ЕФ съдържа всички реквизити по чл.189, ал.4 ЗДвП – място (гр.София, [улица]срещу бл.141), дата и час на извършване на нарушението (на 05.10.2011г., в 09:23 часа), регистрационния номер на МПС и неговия собственик. Извършено е фактическо описание на нарушението чрез данните за разрешената, установената и превишена скорост. Разминаването между установената скорост в снимковия материал и ЕФ правилно е квалифицирано от районният съдия като несъществено процесуално нарушение, т.е. такова, което не е довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 НПК, доколкото не се е отразило на възможността на уличеното лице да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. При правилно приложение на материалния закон районният съдия е отбелязал, че констатираното превишение на скоростта от 41 км/ч по ЕФ и от 44 км/ч по снимков материал попада в една и съща санкционна норма на чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП, поради което наложеното наказание е в законоустановения размер и на касатора не е наложена по-висок размер глоба. Правилно като нарушена е посочена нормата на чл.21, ал.1 ЗДвП. Посочването на броя на платната и точно в кое платно се е намирал автомобила е неотносимо към състава на нарушението при направена ясна снимка на процесното МПС. Неотносими към ангажирането на административно наказателната отговорност на касатора са следните изтъкнати в касационната жалба доводи: къде е била разположена мобилната камера, каква е била причината служителите на СДВР да не спрат водача и да го санкционират по общия ред на ЗАНН. Посоката на движение е отбелязана със стрелка върху снимковия материал. Снимковият материал, приложен в преписката (клип № 151, радар № 506), съдържа данни относно: дата и час на нарушението, измерена скорост (94 км/ч), точно местоположение на автомобила, посока на движение и регистрационен номер на автомобила.

Съгласно чл.170, ал.1 ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, както и налагането на предвидените в ЗДвП наказание, се осъществява от съответните служби по тази глава. Това са служби, определени от министъра на вътрешните работи (чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП). Съгласно чл.189, ал.1 ЗДвП актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица

на службите за контрол, предвидени в този закон. Т.е. контролните органи по ЗДвП са органи, определени със заповед на министъра на вътрешните работи. На съда е служебно известна заповед № Из-1687 от 02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи, съгласно която само на определени конкретно посочени полицейски органи по т.1 от заповедта са делегирани правомощия по издаване на АУАН по чл.189, ал.1 ЗДвП. Ето защо касационната инстанция не споделя доводите на касатора, че установяването на нарушението на скоростта от «мобилна камера» е равнозначно, че нарушението е установено в присъствието на контролни органи, които могат да съставят АУАН. Налице са основанията по чл.189, ал.4 ЗДвП за съставяне на АУАН - отсъствието на контролен орган и на нарушител. Към датата на изготвяне на снимковия материал е известен автомобила, но не е известен нарушителя - това може да е както собственика на автомобила, така и друго лице, посочено в декларация на собственика по чл.189, ал.5 ЗДвП.

В преписката се съдържа писмо на началник сектор «К. и ОВ» при ОПП –СДВР рег. № 37788 от 10.11.2011г., от което се установява, че е разгледано попадено възражение срещу ЕФ № 0099021, но същото е прието за неоснователно, тъй като ЕФ е издаден при спазване разпоредбите на ЗАНН и ЗДвП, а техническите средства за контрол на скоростта в ОПП – СДВР са тарирани и одобрени от Българския институт по метрология. Въз основа на тези данни следва да се приеме за доказана техническата годност на радарния скоростомер. Неконкретизирани са касационните оплаквания относно «спазени ли са изискванията на чл.165, ал.1 ЗДвП, доколкото разпоредбата съдържа 12 подточки. Съдът не коментира пропуски в материалния закон, доколкото има правомощие да правораздава по смисъла на чл.119, ал.1 от Конституцията, т.е. да прилага нормативните актове съобразно тяхната степен по смисъла на чл.15 ЗНА в класификацията на нормативните актове, а в случай, че прецени, че закон противоречи на [Конституцията на Република България](#) – да уведоми Върховния касационен съд или Върховния административен съд. Излагането на мотиви «относно пропуски в материалния закон» не е в правомощията и задълженията на съда, още по-малко съставлява касационно основание по чл.348, ал.1 НПК.

Обжалваният пред СРС електронен фиш отговаря на законовата дефиниция по пар.1 от ДР на ЗАНН - електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Изложените в касационната жалба доводи от правната теория относно характеристиките на «документа» в случая са напълно неотносими. Няма законово изискване ЕФ да съдържа подпис на длъжностно лице, доколкото това е несъвместимо с определението по пар.1 от ДР на ЗАНН.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина по делото. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на вмененото му административно нарушение, което е санкционирано с законоустановения размер на глоба по чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП.

Не са допуснати твърдените в касационната жалба оплаквания по чл.348, ал.1, т.1, т.2, вр. ал.2 и ал.3 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 21.09.2012г. на СРС, НО, 12-ти състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-София-град, II-ри Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение 10.09.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав по нахд № 23448/2011 г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.